

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
D'ALBON, ADA

„Lumea-i cum este...” / Ada D'Albon ; pref. de Christian
Crăciun. - București : Eikon, 2024

ISBN 978-606-49-1220-6
I. Crăciun, Christian (pref.)
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Ada d'Albon

„Lumea-i
cum este...”

Prefață de
Christian Crăciun

E I K O N

București, 2024

îmbătătoare, mă îmbăt cu ea și mă trezese mahmură, asta
e silnicia mea de toate zilele și de toate nopțile!!!

Ah! Ce-mi tot faci tu noaptea, Muză,
De sunt când plină, când lehuză???

Ad'A

Cuprins

PREFAȚĂ: S C E N E	5
21 IANUARIE 2022 PEȘTIȘORUL DE AUR	11
15 FEBRUARIE 2022 O ZI CA ALTA... LAURENȚIU AZIMIOARĂ (15 februarie 1936 - 9 ianuarie 2020)	18
26 FEBRUARIE 2022 MĂRȚIȘOARE PE VARIATIUNI MOZART IRINUCĂI	21
25 MARTIE 2022 E SOARE...	31
4 APRILIE 2022 VODĂ...	35
12 APRILIE 2022 AMFORA ETRUSCĂ	42
15 APRILIE 2022	50
25 APRILIE 2022 UN ORFEU EXCENTRIC ȘI O PERGOLĂ APARTE	52
1 MAI 2022 SCRISOARE DESCHISĂ.....	60
15 MAI 2022 BAGATELE.....	63

27 Iunie 2022	
PIETA (Gânduri scrise pe un singur fir de puf de pădărie)	71
2 Iulie 2022	
O ZI BANALĂ	76
8 Iulie 2022	81
9 Iulie 2022	
MUZICA	82
12 Iulie 2022	
LENE	83
7 Septembrie 2022	88
8 Septembrie 2022	91
20 Septembrie 2022	
ȘI M-AȘ PLÂNGE CALULUL	92
30 Septembrie 2022	104
3 Noiembrie 2022	
MIHAIL SADOVEANU (5 noiembrie 1880 – 19 octombrie 1961)	105
5 Noiembrie 2022	
SFÂNTĂ VOVIDENIE!	108
12 Decembrie 2022	
E ORA 4:30 ÎN ZORI	112
16 Decembrie 2022	117
20 Decembrie 2022	
BUNĂ DIMINEAȚA!!!	118
25 Decembrie 2022	
SCRISOARE CĂTRE CITITORII MEI	120
27 Decembrie 2022	
PRINTRE ALTELE...	123

29 DECEMBRIE 2022	
ÎN LOC DE DOINĂ...	125
31 DECEMBRIE 2022 - 1 IANUARIE 2023	
BASM PENTRU NOAPTE DE AN NOU	129
8 IANUARIE 2023	
LAURENȚIU AZIMIOARA	
15 FEBRUARIE 1936 – 9 IANUARIE 2020	135
24 IANUARIE 2023	
CARTEA MEA...	138
5 FEBRUARIE 2023	
PALINKA... CARTEA... EGO?	143
21 FEBRUARIE 2023	
INTERVIU CU ADA D'ALBON	150
20 MARTIE 2023	
TRISTEȚE	158
2 APRILIE 2023	
„NU ADUCE ANUL CE ADUCE CEASUL”	160
15 APRILIE 2023	
DORINȚĂ	164
27 APRILIE 2023	
ZI STUPIDĂ!	166
2 MAI 2023	
DOAMNA ELISABETA POP, PRIETENĂ DE DEPARTE PE CARE NU O CUNOSC...	170
15 MAI 2023	
FIARA	175
7 Iunie 2023	
ÎNTR-O MIERCURI, LA 7 SEARA	183

19 Iunie 2023 FURTUNĂ... ACALMIE... (ș.a.m.d.)	186
29 Iunie 2023 STRIGĂT	191
20 Iulie 2023 TOT EU.....	197
26 Iulie 2023 CUMPĂNĂ.....	199
2 August 2023 RECIDIVĂ	204
11 August 2023 ÎNTREBĂRI FĂRĂ RĂSPUNSURI.....	207
27 August 2023 SFÂRȘIT DE VARĂ.....	217
5 Septembrie 2023 O ISTORIE NEOBIȘNUITĂ (Pentru Justine, cu toată dragostea)	220
16 Septembrie 2023 DE ALE TOAMNEI, FRIVOLITĂȚI.....	231
22 Septembrie 2023 ÎN STARE DE EBRIETATE.....	238
3 Octombrie 2023 GHEIȘA.....	242
9 Octombrie 2023 SPIRIDUȘI ȘI MISTERE.....	250
4 Noiembrie 2023 5 noiembrie 1880 Mihail Sadoveanu	256
15 Noiembrie 2023, ORA 08:51 DESPRE ȘI PENTRU COPILUL MEU.....	272

1 DECEMBRIE 2023.....	283
6 DECEMBRIE 2023 AZI. SFÂNTUL NICOLAE.....	284
24 DECEMBRIE 2023 CRĂCIUN 2023.....	285
15 FEBRUARIE 2024 LAURENȚIU AZIMIOARĂ (15 februarie 1936 - 9 ianuarie 2020)	289
4 MAI 2024 ÎNTÂMPLARE ÎNTR-O NOAPTE DE ÎNVIERE.....	294
14 MAI 2024.....	298
7 Iunie 2024 AZI 7 Iunie!	302
12 Iunie 2024 IONUȚ AL MEU	305
5 Iulie 2024 DIVERTISMENT.....	309
13 Iulie 2024 ISTORIA UNUI PAPUC	311
31 Iulie 2024 INTRE DOUĂ UȘI	316
6 August 2024 BALADĂ	318
8 Septembrie 2024 PRINTRE ALTELE.....	320

21 IANUARIE 2022
PEȘTIȘORUL DE AUR

Ascult „Anotimpurile” de Ceaikovski. Tresar dureros la venirea toamnei. Nu știi cine cântă la pian. Scriu. Cântă la pian „Anotimpurile” și mi-e suficient. Dansează în cere în jurul meu; îmi binecuvântează cu lumină orbitoare Iubirea care mă îndeamnă să scriu. Lungi și sublime momente, ce mă poartă într-un univers aparte, unde mintea devine ea însăși o entitate de o luciditate stranie și intensă, ce-mi dirijează gândurile cu claritate de cristal dur; gândurile confuze care îmi străbat firea când lenevesc pe canapea... Harababura care a zăpăcit lumea parcă se retrage în spatele luminii.

Nu știi de ce țin în mâna stângă, de azi dimineață, un mic obiect pe care l-am găsit în vechea cutie de lucru a bunicii, printre mosoare de ață și nasturi. Ce naiba căutam în ea? „Ziua de ieri”, ar fi răspuns bunica.

Țin în mâna stângă un clips singuratec. Erau două identice. Bunica le purta de o parte și de alta, prinse în marginea decolteului. Azi nu mai e decât unul. Un peștișor de aur cu ochi de rubin. Îl țin în palma stângă și scriu cu dreapta.

Anotimpurile cântă din lumină orbitoare. Îmi luminează gândurile.

În ultimul timp ceva pune stavilă a ceea ce e cuibărit în mine. Ca un junghi dureros în piept care te împiedică să respiri. Ca și cum ar trebui să aștept. Ce? Să treacă anotimpurile? Câte?

Scriu pe apucate și mă ocup pe sărite de obligații care îmi încetășează mintea.

Am sfârșit seria de istorii postate pe Facebook. Istorii ce vor fi cuprinse într-un volum publicat la Eikon.

Sunt golită de mine, așa că trebuie musai să încep o serie nouă de istorii care să mă depărteze de harababura contra căreia nu pot face nimic.

E o conexiune directă între stilou și gândurile care vin, nu prea știu de unde, din moment ce eu nu sunt prezentă. Las pe Măria Sa Psihiatrul să dezlege șarada, bineînțeles fără participarea mea. Mă mai descurc, încă, foarte bine singură, să nu-i fie cu supărare Domniei Sale.

Cât timp o frunză, o găză, o ceașcă, un peștișor de aur îmi mai pot reînvia vreo moartă amintire, cât timp îmi vor trezi o vie uimire, voi scrie.

Atâta timp cât anotimpurile se învârt în cerc în juru-mi, o frunză va murmura straniu sufletului meu, o găză va traversa ca un simbol singurătatea, o ceașcă îmi va aminti o alta, o întâmplare îmi va vorbi despre ceea ce nu știu.

Și cât timp picioarele mă vor asculta, mă voi duce încă la mormântul lui Chopin și-mi voi vărsa prea plinul singurătății pe aleile cimitirului. Apoi...

Anotimpurile cântă și cu strâng în palmă un peștișor de aur...

Clipa dumnezeiască a unei prea mari iubiri care, plecând, s-a agățat în drumul ei de un ghimpe din inima-mi, clipa asta nu o mai pot smulge fără să-i pocesc frumusețea. Se înțeleg

de minune ghimpele cu iubirea, aș putea scrie o epopee cu sau fără titlu...

Atâtea împliniri cu dublă față am pus în ramă aurită! Le-am pus cu fața urâtă la perete; Șterg rar praful pe dosul tablourilor. Când mi se întâmplă s-o fac, lumina orbitoare pâlpaie a stingere și renunț bucuroasă la corvoada ce-mi împune praful. Lenevesc în dulci nostalgii. Am o infinită cantitate de dor, încât aș putea topi planeta întregă. Dar îmi pare că mulți dintre locuitorii ei ar prefera să devină zgârciuri vârtoase fasonate de dispreț și indiferență...

O auzeam des pe bunica spunând cu of: „Să te ferească Dumnezeu de dorințele împlinite.”

Bunica s-a dus în veșnicie înainte să-mi fi spus toate poveștile sale. Așa că nici azi nu-mi intră în cap zicala asta. Oare bunica să fi trăit o viață numai din dorințe împlinite fără să știe că Pronia îți dă câte nu poți duce cu sau fără dorinți împlinite?

Așezată în fotoliu, bunica împletea un șal lung din dezamăgirile dumisale, în timp ce Nenea Mihai (Sadoveanu) era concentrat pe tabla de șah; se juca singur cu pionii și regii.

Cum bunica împletea una pe față, una pe dos, și ofta lung cât șalul, Nenea Mihai râse:

— Apăi mata, coană Măricică, împletești un șal pentru toate iernile trecute și pentru cele câte or mai veni! Ia deschide mata fereastra și privește cum au înflorit caișii!

Apoi se întoarse spre mine, care mă unduiam în legănairea valsurilor lui Chopin:

— Dacă ai primi un inel care să-ți îndeplinească o singură dorință, care ar fi aceea?

Am răspuns veselă:

- Un alt inel care să-mi îndeplinească toate dorințele!
- Spune repede trei dorințe!, îmi porunci nenea Mihai.
- Să mă fac nevăzută când vreau. Să pot zbura ca gândul. Mama, tata și voi toți să nu muriți niciodată.
- Dorești lucruri imposibile, știi asta?, mă întrebă încrunțat Patriarhul.
- Mai imposibile decât a avea un inel fermecat?
- Sadoveanu mă privi crunt:
- De ce vrei să fii nevăzută?
- Ca să sperii oamenii răi! Să creadă că sunt un spirit și să-i oblig să fie buni. ...Am răspuns ca o evidență pentru cei ce nu pricep.
- Și de ce să zbori ca gândul?, mă certă parcă unchiul.
- Păi oameni răi sunt pe tot pământul!
- De unde știi mata asta?, se supără iar dumnealui.
- Știu eu!, am răspuns cu ciudă gândind la sfântul Staret al Vovideniei de atunci, pe care îl văzusem dând cu furie un picior în burta câinelui care schelălăi îndelung.
- Da' știi că bunica matale are dreptate. E și rău și bun într-o dorință, spuse deodată, cu blândețe, unchiul.
- O să rog inelul să-mi dea numai partea bună, și gata!
- Pe Dumnezeu trebuie să-l rogi!, oftă bunica, măsurând lungimea șalului.
- Ai grijă, coană Preoteasă, de nepoata asta!, mai spuse Nenea Mihai și se întoarse la pionii dumnealui...
- De ce m-am aruncat cu capul în poala bunicei?
- Bunica mi-a citit atunci o poveste a lui Andersen, „Pantofii roșii”, poveste ce mă convinsese să nu-mi doresc niciodată pantofi roșii.
- Afară caișii înfloreau în lumina îngerilor și valsurile lui Chopin umpleau salonul cu dulci și triste mângâieri...

Privesc peștișorul de aur și mă întreb ce spiriduș îmi amintește deodată de o veche anecdotă care mă face să râd!?

Îmi permit să v-o povestesc, cerând iertare celor care o cunosc pentru plictiseala la care îi supun. Oricum înfloresc caișii curând și, Doamne, câtă muzică coboară din Înalturi!!!

A fost odată...

Ce a fost odată e azi ruină. Natura o acoperă ca o răzbunare.

A fost odată o babă tare săracă. Însă dumneaei se simțea fericită alături de un motan mare și frumos. Trăiau amândoi într-o cocioabă la mal de mare. Motanul lenevea sub soare și o privea cu ochi mijiți. Dumneaei îl mângâia cu tandrețe și zâmbea gândind la ceea ce s-a dus, la ceea ce nu mai este. Motanul torcea.

Pescarii din acel loc îi aduceau în fiecare zi pește proaspăt într-o căldare. Baba îl curăța în valurile ce clipeceau ca niște suspine și cu fiece suspin lăsau pe nisip uscături de-ale copacilor morți și bucăți de lemn smulse din corăbii plecate în căutarea fericirii, spre aiurea.

Cu mâini tremurânde, baba făcea foc și prepara o mâncare pe care o împărțea cu motanul. Ce vorbeau între ei, asta numai Marea poate spune.

Bătrânii din bătrâni, care au cutreierat valurile, povestesc că într-o zi sări din căldarea femeii un peștișor zglobiu. Un peștișor isteț care vorbi. Baba îl ascultă nu cu mai multă uimire decât aceea cu care ascultăm noi aparatele vorbitoare:

— Dacă îmi dai drumul în mare, îți voi îndeplini trei dorințe, spuse peștișorul cu ochi malițioși.

Baba nu puse la îndoială vorba peștelui și-l aruncă în apă cu aceeași încredere cu care jucăm noi la loto.

— Spune prima dorință!, țipă peștișorul, sărind dintre valuri în soare, ceea ce îl făcu să strălucească. Acum baba știa că nu tot ce strălucește e aur și se scărpină în cap până când găsi dorința la care nici nu visase:

— Peștișorule, fă mata, de poți, un palat din cocioaba mea, spuse dânsa cu vocea-i răgușită.

Nu avu nici măcar timp să-și dreagă glasul când apăru pe mal un palat mândru și mare, în care oricât ai fi alergat de repede, ca să scoți un singur oftat de bucurie în fiecare cameră, tot nu ți-ar fi ajuns o viață să oftezi în toate încăperile.

— Zi a doua dorință, țipă peștele un pic enervat că baba era vârâtă cu capul într-un seif și rămăsese lipită de un maldăr de bancnote. Noroc că nu miroseau a pește, își spuse baba, dezlipind cu greu o bancnotă lipicioasă de pe nas și tremurând de emoție, țipă cât putu de tare:

— Să devin o prințesă tânără și frumoasă!!!

Cum întoarse capul spre oglindă să-și curețe nasul, nu-i mai veni să se dezlipească de mutra ei și zise cu voce tare: „La soare te poți uita, da la mine, ba!”.

— Grăbește-te, femeie!, urlă peștișorul, spune-ți a treia dorință!

Proaspăta prințesă ieși în capul scării, aranjându-și decolteul ce-i descoperea umerii albi și sânii generoși, și țipă cu voce de trâmbiță și tremolouri de nerăbdare:

— Fă din motanul meu un Făt-Frumos!

Și de emoție alunecă pe trepte căzând drept în brațele unui bărbat frumos și puternic, un pic grăsuliu, deci căzu pe moale. Bărbatul o privi cu ochi pătrunzători și mijiți șmecherește și-i suflă încet în ureche, ca să nu audă pereții:

— Măcar acum, femeie cu minte scurtă, spune că regreti amar ziaua în care m-ai castrat!!!

Prințesa ridică privirea de fecioară îndurerată spre tavanul bogat împodobit și spuse, oftând o zicală din bătrâni:

— „Oricât de mare ar fi valiza, tot greu se închide!”

Mai oftă un pic și, privind Marea cea mare, își zise resemnată că, slavă Domnului, marea e plină de pești...

Făt-Frumos se întinse la soare și, aruncându-și cu un gest seducător părul blond înspre spate, își puse ochelarii de soare și citi anunțurile pentru concurs de frumusețe masculină.

Și au trăit ani mulți, poate mai trăiește și azi, de nu i-or fi înghițit timpul și buruienile.

Iar eu mă închin în fața Domniilor Voastre și în fața a tot ce îmi hrănește Iubirea și de una singură mă pun să doinesc de dor cât mă ține gura, că de aia plouă des la Paris.

AdA